JEDINÝ ĽAVICOVÝ MESAČNÍK NA SLOVENSKU

KROKY 06

Tento systém skutočné odbory nepotrebuje

Nemecko je najväčším dlhovým hriešnikom 20. storočia

Biznis zvaný ľudské práva

X. ročník 2013 0,50 EUR

8 588003 939012

kroky_jun_tlac.indd 1 10.6.2013 9:08:17

Editoriál

Spravme si malý pokus. Predstavte si, že banka by nebola inštitúcia, ale jeden človek. Predstavte si, že by Vám tento človek u seba ponúkal uskladnenie vašich financií. Týchto ľudí je viac, môžete si vybrať, ku ktorému svoje peniaze odložíte. Nemôžete sa ale rozhodnúť, či vôbec chcete u niektorého z nich svoje prostriedky odložiť. Jednoducho musíte. Váš zamestnávateľ Vám nedá na výber. Mzdu vám bude posielať len k nejakému uskladniteľovi. Vydanie v hotovosti je nepredstaviteľné.

Samotný fakt, že sa môžete slobodne rozhodnúť len v tom, komu zveríte svoje peniaze by sa dal prehryznúť. Predstavte si ale, že musíte svojmu uskladniteľovi za uskladnenie zaplatiť.

Ak by ste chceli časť zo svojich peňazí vložiť na uskladnisko svojho známeho museli by ste svojmu uskladniteľovi zaplatiť.

Ak by ste na svoje uskladnisko uložili naraz príliš veľa peňazí, museli by ste zaplatiť.

Ak by ste chceli vytiahnuť peniaze z bankomatu, museli by ste zaplatiť.

Ak by ste chceli zistiť zostatok na vašom uskladnisku cez bankomat museli by ste zaplatiť. Ak by ste chceli tento zostatok zistiť elektronicky, museli by ste zaplatiť.

Osoba, u ktorej by ste mali peniaze by Vám ponúkla aj požičanie ďalších. Samozrejme, za úrok. To znamená, že jej musíte vrátiť viac ako ste si požičali. Ale nesmiete so splátkami meškať. Inak budete platiť navyše. Ale nesmiete ani pôžičku splatiť skôr, lebo opäť budete platiť.

A nakoniec predstavte si, že by ste neplatili len za uskladnenie peňazí, ale aj za to, ak chcete na uskladnisko svojich peňazí pridať ďalšie. Inými slovami, že by ste museli platiť za vklad hotovosti na vlastný účet. Zdá sa vám to absurdné? Všetky spomenuté poplatky sú reálne. Ten posledný práve idú znovu zaviesť niektoré banky na Slovensku. Spomenuté poplatky sa umiestnili na popredných priečkach súťaže o najabsurdnejší bankový poplatok na stránke bankvnipoplatky.com

Za bežné narábanie zo svojimi peniazmi, ktoré by ste poväčšine zvládli aj sami berie niekto peniaze. Nemalé peniaze. Navyše v dobe, keď so svojimi peniazmi nenarábate fyzicky pracuje s nimi váš uskladniteľ, z čoho mu plynú ďalšie nemalé zisky. Na tomto princípe pracujú dnešné banky a zarábajú na vyrubovaní absurdných poplatkov. Položme si otázku, či sme skutočne takí ľahostajní, že sa uspokojíme s tvrdením, že nemáme na výber len sa podrobiť svojvôli bánk?

Artur Bekmatov

Obsah

3 Je tu niečo zhnité. Čo to len môže byť?

4 Tento systém skutočné odbory nepotrebuje

5 Ja, komunista, Vám ďakujem
Komentár Artura Bekmatoba

7 Nemecko je najväčším dlhovým hriešnikom 20. storočia

8 Študijné dni GUE/NGL v Írsku

10 Nedostatok vlastenectva...
Príspevok čitateľa

11 Ach, tie cesty
Príspevok čitateľa

14 Biznis zvaný ľudské práva

Máte zaujímavý článok, príbeh, informáciu, o ktorej by sa mali čitatelia dozvedieť? Pošlite nám ju! **STAŇTE SA AJ VY TVORACAMI OBSAHU KROKOV!** Posielajte nám aj akékoľvek nápady, postrehy, či výhrady.
E-mail: redakcia.kroky@gmail.com
Pošta: Redakcia Kroky, Hattalova 12, 831 03 Bratislava

KROKY - jediný ľavicový mesačník na Slovensku vydáva ISKRAPRESS, s. r. o, Hattalova 12, 831 03 Bratislava, tel.: +421 2 44644101, www.kss.sk, e-mail: kroky@kss.sk, redakcia.kroky@gmail.com.
Číslo účtu: Tatrabanka a.s. 2624028107/1100
Predseda redakčnej rady: Ing. Pavol Suško, poverený redaktor: Bc. Artur Bekmatov.
Zadané do tlače: 10. júna 2013. Redakcia si vyhradzuje právo príspevky skrátiť, redakčné upraviť alebo aj neuverejniť. Nevyžiadané rukopisy nevraciame.
Tlač: MERKANTIL, Jána Psotného 8, 911 05 Trenčín.
Distribúcia: Média Print Kapa, Bratislava. Registrácia: MK SR 3306/2009
Objednávka na odber KROKOV: ISKRAPRESS,s.r.o, Hattalova 12, 83103 Bratislava, e-mail: kroky@kss.sk

kroky_jun_tlac.indd 2 10.6.2013 9:08:23

Je tu niečo zhnité. Čo to len môže byť?

Peter Nišponský

„Obuvnícka firma Galand prepustí v Snine a Bardejove 316 ľudí“ (Korzár, 13.5. 2013) | **„Krachujúca Smrečina zastavila výrobu, zamestnanci sa spolie hajú na pomoc Smeru“** (SME, 14.5. 2013) | **„Odborári automobilky KIA v Tepličke nad Váhom štrajkujú, chcú vyššie platy“** (pluska.sk, 14.5. 2013)

V dnešnej dobe obsah článkov v buržoáznych médiách týkajúcich sa hromadného prepúšťania zamestnancov výrobných firiem či boja zamestnancov o mzdu nie je ničím výnimočným. Nájdete ich plno po celom Slovensku. Nikto sa nad nimi nepohoršuje, nikomu nedvíhajú adrenalín. Občania si zvykajú. Nič sa nedeje, pokiaľ sa to netýka konkrétneho človeka, robotníka, technika, zamestnanca osobne. Dočítate sa, žiaľ, často i medzi riadkami, ako je to s novodobými otrokmi kapitálu u nás, v Slovenskej republike.

Globalizovaný nadnárodný či domáci kapitál rozkrádačov v modernej dobe začiatku tretieho tisícročia už pre svojich otrokov nepotrebuje okovy, reťaze, bič ani fyzické násilie. Stačia mu servilní politici a úplatné médiá. Pre istotu sú v zálohe ešte exekútori, polícia a súdy konajúce za peniaze len v prospech bohatých a mocných.

Pre kompenzáciu frustrácie vykorisťovanej väčšiny z biedy novodobého otroctva médiá denne opakujú sľuby o demokracii, istotách a modernom Slovensku. Každý večer sú tieto „informácie“ podfarbené v hlavných programoch verejnoprávnej i súkromných televíziách „presvedčivými“ slovenskými celebritami a hercami, pekným seriálikom či filmom, ktoré zobrazujú blahobyt, akčného a spravodlivého hrdinu milujúceho Ameriku, alebo romancu o americkom sne.

Koho z bohatých a mocných vlastne zaujíma osud obyčajného pracujúceho či nezamestnaného človeka? Koho zaujíma osud obuvníčky v Snine, Bardejove, strojára v Prakovciach, inžiniera-projektanta v Košiciach, baníka v Rudňanoch, Handlovej, Prievidzi, Slováka-zberača ovocia v Španielsku, Slovenky - slúžky v Nemecku, či nedajbože dnes už znova negramotného Róma v Kecerovskej rómskej osade? Koho z politikov pravice či sociálnej demokracie „slúžiacich ľudu“ zaujíma osud státisícov nezamestnaných na Slovensku?

Sila globalizovaného kapitálu a arogancia moci jeho komplicov i u nás na Slovensku prekonáva historické hranice. Pracujúci človek je ponímaný len ako zdroj akumulácie bohatstva kapitalistu a politika. Nezamestnaní a sociálne slabí, hoci si tento stav častokrát sami nespôsobili, sú ponímaní ako škodná, ktorá im tento zisk znižuje. Prečo by tých na vrchole politiky, moci a bohatstva mala teda táto ovládaná a mlčiaca väčšina zaujímať? Dokiaľ nechá na sebe kálať drevo, dovtedy to bude v poriadku. A ak prestane mlčať, nastúpi represia.

Takže obuvníčky v Snine a Bardejove, strojári v Prakovciach, inžinieri projekčných kancelárií v Košiciach, baníci v Rudňanoch, Handlovej, Prievidzi, sezónni pracovníci v Španielsku, Nemecku...., Rómovia v tisícke osád po celom Slovensku, ale i Vy, státisíce nezamestnaných, dočkali ste sa presne toho, za čo ste štrngali kľúčmi na námestiach v roku 1989 alebo toho, za čo štrngali Vaši krikľúni, kým Vy ste pokrytecky mlčali. Privlastnili si náš spoločný majetok, Vaše práva a teraz manipulujú s nimi, rovnako ako i s Vami ako len chcú. Privlastnili si Vaše životy i Vašu dôstojnosť, a teraz Vám zvysoka močia na hlavy a vysmievajú sa Vašej bezmocnosti. Tak nám treba! Lebo ten, kto sa chová ako otrok, otrokom je a aj ním zostane!

Hoc ako je to pre mnohých ovplyvnených propagandou a všadeprítomným pokrytectvom nepochopiteľné a možno i neprijateľné, je tu len jediná možnosť: KOMUNISTI. Tí sú jediní, ktorých program je antisystémový. Tí sú jediní z celého spektra politických strán a zoskupení slovenskej politiky, ktorým skutočne záleží na dôstojnom živote slušného, pracujúceho a systémom vykorisťovaného človeka našej doby. Sú jediní, ktorým nezáleží na súkromnom vlastníctve výrobných prostriedkov privatizérov, bankárov, zlodejov, výpalníkov a manipulátorov. Sú jediní, ktorí dokážu pretransformovať rozkradnutý, kedysi spoločný majetok, späť do rúk tých, ktorým patril. Rozvinúť plnú zamestnanosť, rast ekonomiky, naplniť štátnu pokladňu a postupne rozvinúť školstvo, vzdelanosť, sociálnu politiku, zdravotníctvo – istoty občana i v podmienkach celosvetovej hospodárskej krízy. Krízy kapitalizmu. Raz to už dokázali. Je to tak. A bol to pre pracujúcu väčšinu najlepší systém, aký kedy na svete existoval. (A samozrejme najhorší pre veľkozlodejov, zločincov, mafiánov a manipulátorov). Lebo to, čo je tu teraz nie je naša kríza – kríza pracujúcich, ani kríza komunistov, ani kríza ľudstva. Toto je len kríza zdochýnajúceho protiľudového imperializmu, kríza morálnych hodnôt degenerovaných súčasným systémom. A čo v tejto situácii robia komunisti? Čo robí Komunistická strana Slovenska?

Paradoxne nič prelomového. Len to, čo robila vždy v časoch krízy a nepriazne. Bojuje za svoje udržanie sa na slovenskej politickej scéne. Bojuje za zjednotenie komunistických síl v rámci komunistickej strany. Usiluje o získanie podpory zo strany produktívnych pracujúcich a vykorisťovaných ľudí, ktorí sa neboja zdvihnúť hlas a ak treba i päsť za svoje práva a umožňuje im politicky aktívne pracovať. Získava mladších a mladých ľudí, ktorí nehovoria o fiktívnom sociálnom štáte ako súčasní Ficovi socdemáci, ale o socializme ako komunisti, ktorí nehovoria o „reformách“ a privatizácii, ale o revolúcii a znárodnení, ktorí netúžia po mamone bohatstva a peňazí, ale po spravodlivosti a dôstojnom živote všetkých čestných pracujúcich ľudí.

Nevykrikujú „Milujem Slovensko“, nesľubujú modré z neba, ako všetky ostatné politické subjekty na Slovensku, ani okamžitý bezpracný pohodlný život teraz, ale povinnú prácu pre všetkých práceschopných, pot a slzy. Sľubujú ale skutočnú (nie tú Ficovu) prácu, istotu a dôstojný život pre každého činorodého, aktívneho pracujúceho človeka. Dôstojný sociálny systém, vzdelanie, bezpečnosť, ochranu života a zdravia, občiansku a sociálnu spravodlivosť.

Na druhej strane sankcie a represie pre tých, ktorí porušia ľudové právne a morálne normy a basu pre zlodejov. Toto je socializmus. Časť z toho už mnohí starší poznajú. Nie je potrebné to vysvetľovať, stačí len chcieť si spomenúť na to dobré, o čo nás od roku 1989 okradli. A nie je toho málo. A nezabudnúť na to dobré, čo tu po roku 1989 vzniklo. Toho je ale žiaľ veľmi málo. ★

kroky_jun_tlac.indd 3 10.6.2013 9:08:23

Tento systém skutočné odbory nepotrebuje

V súčasnosti je pre každého odborára veľmi náročné hájiť záujmy zamestnancov na pracovisku, ak ich háji svedomito. Odborové organizácie sú zamestnávateľmi v podniku doslova trpené a častokrát sú nútené preskakovať polená, ktoré im vedenie podniku hádže pod nohy. Nemusí ísť o nesúhlas s požiadavkami zamestnancov pri podpise Kolektívnych zmlúv ako v KIA. Ani o šikanovanie radových zamestnancov ako v martinskom ECCO. Môže ísť aj o cielenú likvidáciu človeka na určitom poste. Podobnú situáciu zažíva aj Ján Margala (60), predseda jedného zo železničných odborových zväzov.

Na železničnej stanici v Novom meste nad Váhom sa čoskoro odbory presťahujú zo starej budovy so skromným vybavením priamo do neveľkej, no obnovenej kancelárie na prízemí stanice. Predseda odborov má však napriek tomu hlavu v smútku. Viac ako pol roka ho chce zamestnávateľ poslať na psychologické vyšetrenia ku konkrétnemu lekárovi v Bratislave. Ján Margala sa cíti zdravotne v poriadku, čo mu potvrdili viacerí lekári. Železničiar pracujúci na dráhach od svojich dvadsiatich rokov sa obáva, že vedenie podniku sa ho chce zbaviť. Nebolo by to údajne po prvý krát, čo by to vedenie Carga urobilo.

„V ZSSK aj ŽSR sa k nám chovajú normálne. Iná situácia je vo vzťahoch s Cargom. Nie som však prvý „na odstrel". Prvý prípad sa týkal neoprávneného prepustenia viceprezidenta Únie železničných zamestnancov. Po jeho prepustení sa za neho postavilo 10 z 11 oslovených odborových zväzov železničiarov a dva roky po tom, ako mu bola doručená výpoveď mu súd dal za pravdu. V druhom prípade boli prepustení traja ľudia z Nezávislých odborov železničiarov. Piaty človek je od nás, zo Železničiarskeho robotníckeho odborového zväzu. Najnovší prípad som ja, prezident ŽROS", povzdychol si Ján Margala, ktorý má na železniciach odpracovaných viac ako štyridsať rokov.
Vyšetrenie sa malo konať u psychológa v Bratislave. Vedenie ŽROS sa domnieva, že takýmto spôsobom chcú ukončiť pracovný pomer ich prezidenta. Rok pred tým takto údajne odstavili 22 úradníkov z centrály Carga, ktorí neprešli psychotestmi.
Na konci novembra mu bolo doručené predvolanie na psychologické vyšetrenie. Odborári však k nemu mali od začiatku výhrady. ***„Môže zamestnávateľ vyslať zamestnanca na prehliadku v rozpore so zákonom? Prvé predvolanie prišlo bez dátumu, bez mena zamestnanca, bez udania dôvodu. Nedostal pracovný príkaz ani priepustku. Keby sa mu po ceste niečo stalo..."***, hovorí Pavol Majtán, Margalov zástupca v odboroch a pokračuje: ***„podľa zákona sú štyri dôvody na vyslanie na psychologické vyšetrenie – spôsobenie nehody, spoluúčasť na nehode, maródenie viac ako pol roka alebo podozrenie zo zmeny zdravotného stavu".***
Práve posledným dôvodom sa vedenie podniku ohradzuje. ***„Keď posielajú zamestnanca na vyšetrenie pre podozrenie na zmenu zdravotného stavu, mali by ho podľa mňa uviesť "***, uzatvára Majtán.
Od 21. Novembra, teda deň pred prehliadkou bol pán Margala na PN a vrátil sa z nej 17. Decembra. Tri dni na to už nastúpil do práce. ***„Tým, že ho zaradili do práce, sami popreli, že by na nejaké psychologické vyšetrenie mal ísť. Ja si myslím, že keď niekoho zaradia do práce, tak pominuli dôvody na mimoriadne psychologické vyšetrenie. A keď nie, tak sa zamestnávateľ dopustil všeobecného ohrozenia."*** tvrdí pán Majtán. Takto pracoval celé sviatky až do druhého januára. Od tretieho ho opäť nezaradili do práce z dôvodu skončenia platnosti poslednej lekárskej prehliadky. V ten deň absolvoval Margala ďalšiu, ktorá prebehla bez problémov. Napriek tomu, do práce zaradený nebol.

Za konaním vedenia vidí prezident ŽROS neprijatie predčasného dôchodku. Ešte pred prvou výzvou na vyšetrenie bol pán Margala na osobnom pohovore s generálnym riaditeľom, ktorý mu údajne dal „serióznu ponuku" odísť do predčasného dôchodku. Pán Margala to však odmietol: ***„Chcem si zvyšných 15 mesiacov odpracovať. Za chvíľu dovŕši môj synček 6 rokov, bude ho treba vystrojiť do školy a s tým sú spojené nemalé výdavky. Jeho mama má silnú cukrovku a je nezamestnaná. Nikde ju nezoberú."***, popisuje svoju zložitú situáciu zúfalý odborár.
Jedným z krokov, ktoré ŽROS podniklo proti konaniu vedenia bolo odmietnutie podpísania novej kolektívnej zmluvy na protest voči zachádzaniu s ich prezidentom. Nakoniec ju ale podpísať museli. Ak by sa tak nestalo, 200 ľudí po celom Slovensku, ktorí majú byť prepustení by nedostalo odstupné, preto osobný spor išiel do úzadia pre dobro väčšiny. Pri podpise kolektívnej zmluvy odborári dostali ústny sľub, že Margalu neprepustia. Medzi tým dostal pán Margala v priebehu januára ešte ďalšie dve predvolania rovnakému psychológovi. Zamestnávateľovi ale dodal dve potvrdenia od dvoch rôznych lekárov. Prvé od svojej obvodnej lekárky, ktorá tvrdí, že na špeciálne psychologické vyšetrenie dôvod nie je. Druhé od železničiarskeho doktora, ktorý potvrdzuje spôsobilosť pána Margalu na výkon zamestnania. Obe sú z januára tohto roka. Navyše pán Margala úspešne absolvoval v máji 2011 skúšku odbornej spôsobilosti, ktorá platí do mája 2014. Najnovšie reagovalo vedenie podniku zaslaním odborom návrhu na prerokovanie o prepustení pána Margalu, čo ŽROS samozrejme razantne odmietlo.

Spor bol podaný aj na inšpektorát práce. Trenčianska pobočka podnet odstúpila bratislavskej, z ktorej prišlo rozhodnutie, že zamestnávateľ žiadny predpis neporušil. Týmto prípadom sa ale zaoberal aj tím poslanca za OĽaNO Martina Fecka. Vo vyjadrení sa o. i. uvádza, že: ***„z podkladov a informácií, ktoré ste nám poskytli, sa javí, že prístup Vášho nadriadeného vykazuje niektoré znaky diskriminácie... Pravdepodobne najlepším príkladom vytvárania nepriateľského prostredia je***

kroky_jun_tlac.indd 4 10.6.2013 9:08:25

opakovaná snaha Vášho nadriadeného, aby ste sa podrobili psychologickým testom...“

Pán Margala podal celú záležitosť na súd. Má právneho zástupcu, ktorý ho zastupuje pri pojednávaní. Riešenie sporu je ale v nedohľadne. Zamestnávateľ si stojí za svojím, že zdravotný stav pána Margalu nie je v poriadku. Odbory sú proti diskriminácii svojho prezidenta, ktorý chce zo cťou na železniciach doslúžiť až po odchod do dôchodku. ★

Ja, komunista, Vám ďakujem, pán predseda MSD!

Artur Bekmatov

Marcový snem Mladých sociálnych demokratov som sledoval len okrajovo. Príliš ma nezaujíma, čo sa deje vo vnútri Ficovej mládeže, no zmenu predsedu som zaregistroval. O niekoľko dní nový predseda Juraj Gedra uverejnil blog, za ktorý sa mu chcem úprimne poďakovať.

Dlhodobo sociálna demokracia využívala o.i. aj komunistickú rétoriku, či argumenty charakteristické pre komunistov a ľudia mnohokrát odovzdali hlas SME-Ru-SD v mylnej domnienke, že sociálna demokracia skutočne začne robiť systémové zmeny, ktoré by zlepšili nelichotivé postavenie obyvateľstva. Pán Gedra teraz prišiel s argumentmi, ktorými chcel sociálnu demokraciu (a teda SMER-SD aj MSD) jasne oddeliť od komunistov. Či sa mu to podarilo dostatočne nechám na vaše posúdenie. Pôvodný blog nájdete tu. Na niektoré postoje sociálnej demokracie som si však neodpustil menšie reakcie:

„Sociálna demokracia uznáva potrebu podnikateľov ako tých čo tvoria pracovné miesta a prácu, avšak taktiež tvrdí, že osoby s vyššími príjmami by mali dávať viac finančných prostriedkov vo forme daní do spoločnosti.“

V tomto bode pán Gedra nespomína postoj komunistov, no pristavím sa pri tom, ako funguje realita uznania potreby podnikateľov zo strany sociálne demokracie v praxi.

Určite mnohí z Vás poznajú realitu súčasného Slovenska: nadnárodné podniky dostávajú od štátu dotácie, daňové prázdniny, a to všetko na úkor slovenských malých a stredných podnikateľov a živnostníkov. Spomeniem len prípad vranovského SLOTEXu, keď sa po odchode majiteľa z republiky zistilo, že dlhoval okrem miezd aj Sociálnej poisťovni sumu 868 000 eur. Naproti tomu malý slovenský podnikateľ je zo strany štátu šikanovaný za každú maličkosť.

„Sociálna demokracia hľadí na štát, ako na právny subjekt, ktorý má ochraňovať a slúžiť občanom.“

Skutočne? Prečo potom sociálno-demokratické vlády po celom svete zneužívali a stále zneužívajú štát ako represívny nástroj na potlačenie nespokojných más? Prečo sa ľudia nemôžu dovolať spravodlivosti bez ohľadu na to, či vládne pravica alebo sociálna demokracia? Prečo sú nespokojní ľudia bití obuškami rovnako počas pravicovej ako aj počas sociálno-demokratickej vlády?

„Sociálna demokracia nepozná pojmy proletariát a buržoázia a ide im o kontrolu cien energií kvôli ochrane občana pred nezmyselným zdražovaním. Nezabudnime ani na to, že komunizmu šlo o zmenu revolučnou cestou, ako bolo vyššie spomenuté, zatiaľ čo sociálna demokracia realizuje zmeny v spoločnosti len demokratickými cestami.“

Sociálna demokracia by tieto pojmy mala minimálne poznať. Je jedno, či hovoríme o proletariáte a buržoázii, o bohatých a chudobných, o 99% a 1%. Podstata zostáva rovnaká. Ak teda sociálna demokracia tieto pojmy nepozná, nemôže poznať ani mechanizmy a podstatu systému, v ktorom tieto triedy existujú. Nepozná základné zákonitosti systému, ktorý chce riadiť. Ak nepozná tieto pojmy, nemôže ani hájiť záujmy tých, ktorí to potrebujú. Z pojmovej nevedomosti vyplýva následne snaha o „zmeny demokratickými cestami“, čo znamená v podstate fungovanie v rámcoch vymedzenými (kapitalistickými) zákonmi. Prečo by sme mali odmietať revolučnú cestu? Islanďania sa ňou vydali a narobili vo svojej krajine poriadok. Bez krvi.

„Komunizmus hovorí o koncepte spoločného vlastníctva, zatiaľ čo sociálna demokracia hovorí o forme solidarity z hľadiska produkcie, kde je vyprodukovaný kapitál rovnomernejšie rozdistribuovaný v spoločnosti.“

Z vyššie uvedených argumentov pána Gedru, ale najmä z tohto posledného, vyplýva jedno: Sociálna demokracia nemá ucelenú víziu do budúcnosti. Chce v mantineloch súčasného systému „rovnomernejšie rozdistribuovávať“, kontrolovať, regulovať... V skratke, chce si kapitalizmus skrotiť. Položme si ale otázku, či je skutočne možné skrotiť systém, v ktorom takmer každú oblasť života ovládajú ekonomické elity, či finančné skupiny alebo buržoázia, na margo ktorej pán Gedra povedal, že sociálna demokracia takýto pojem nepozná. Pýtam sa, či sa sociálna demokracia nestane (resp. či nie je) len nástrojom jednej z týchto skupín, ktorá má dať kapitalizmu ľudskejšiu fasádu a pomôcť ho tak udržať pri živote, keď ľudia volajú po zmene a spravodlivosti.

Pevne verím, že pán Gedra v jasnom vymedzovaní sa voči komunistom nepoľaví a začne tento trend presadzovať aj v samotnom SMERe. ★

kroky_jun_tlac.indd 5 10.6.2013 9:08:27

Stretnutie európskej ľavice v Turci

Artur Bekmatov

Chata Piatrová na Martinských holiach sa stala dejiskom pravidelného stretnutia zástupcov Stáleho fóra európskej ľavice regiónov (SFEĽ-R). Tento krát v rámci rotácie padol rad na Turiec. Komunisti tohto regiónu sú členmi Fóra a pravidelne sa zúčastňujú na jednotlivých stretnutiach.

SFEĽ združuje regionálne organizácie rôznych európskych ľavicových strán. Počet regionálnych organizácií nie je limitovaný. V praxi to znamená, že česká KSČM je vo fóre zastúpená Stredočeským, Královohradeckým a Plzeňským krajom. KSS zastupuje Obvodný výbor Martin. Okrem českej a slovenskej komunistickej strany sú súčasťou fóra aj nemecká DKP (Deutsche komunistische partei) a ďalšia nemecká ľavicová strana Die Linke. O členstvo prejavili záujem aj strany z Luxemburska, Belgicka a Srbska. Posledné stretnutie bolo zamerané najmä na zhodnotenie uplynulých a prípravu budúcich podujatí. Za všetky pripravované možno spomenúť Eurocamp 2013, Slávnosti HALÓ novín či tábor mládeže v Kolbergu. Veľká pozornosť sa venovala aj hodnoteniu návštevy zástupcov SFEĽ-R v španielskom regióne Andalúzia na pozvanie Španielskej komunistickej strany (PCE).

Prvý večer bol venovaný diskusii a výmene vzájomných skúseností strán v jednotlivých krajinách. Predseda ObV KSS Martin s. Greško informoval prítomných o nelichotivej situácii slovenských komunistov, ale aj o neplnení predvolebných sľubov vládou Róberta Fica. ★

Zmráka sa nad ďalšími pracoviskami

Máje postavené politikmi po celom Slovensku postupne vädnú rovnako ako ich záujem o problémy nás, bežných ľudí, a tak uplynulý mesiac opäť priniesol problémy na slovenských pracoviskách, na ktoré ostali zamestnanci sami. Dva z podnikov sú v krachu, na treťom zamestnanci podpísali s vedením kolektívnu zmluvu až v deviatom kole rokovaní na konci mája.

redakcia

316 obuvníkov vyhodených na dlažbu

Jedna z posledných slovenských firiem na výrobu obuvi, Galand s.r.o je na kolenách. Obchodní partneri zmenili dodávateľa. Zvršky obuvi, na ktoré sa Galand zameriaval budú teraz pre partnerov vyrábať v Rumunsku, Albánsku a Bosne. Dôvodom je polovičná cena práce. Napriek tomu, že Slováci pracovali za 370 eur, rumunskej minimálnej mzde 150 eur nemohli konkurovať. Zamestnanci zo Sniny a Bardejova si tak môže začať hľadať prácu. Bude to však pre nich extrémne náročné. Nezamestnanosť v týchto regiónoch prekročila 20% a väčšina zamestnancov sú väčšinou ženy nad 50 rokov, ktoré tu pracujú od vyučenia. Vtedy nastúpili do JAS Bardejov a JAS Export – Snina.

Pre približne stovku zamestnancov z Bardejova sa podarilo nájsť náhradné zamestnanie, zvyšok si musí hľadať prácu sám. Posledná výplata im síce vyplatená bude, no odstupné nedostanú. Niet peňazí na jeho vyplatenie.

Bez pomoci vlády Smrečina padne

Výrobu zastavila aj Smrečina Hofatex v Banskej Bystrici. Závod, ktorý bol založený v roku 1950, zdá sa, padne po 23 rokoch kapitalizmu. Dodávatelia v týchto dňoch odvážajú materiál a vedenie nevpúšťa energetikov, ktorí majú v areály vypnúť prúd.

Ministerstvá pôdohospodárstva, hospodárstva, práce aj financií dávajú od Smrečiny ruky preč. Odmietajú poskytnúť firme úver, o ktorý ich požiadali vedenie spolu s odborármi. Financie na jej záchranu nemajú a 170 zamestnancov tak pravdepodobne skončí na bystrickom úrade práce. Jediné, čo sa odborárom podarilo zachrániť je vyplatenie aprílovej mzdy. Na májovú už peniaze nie sú.

Štrajková pohotovosť v KIA

Nespokojnosť zamestnancov neobišla v máji ani pomerne stabilného zamestnávateľa KIA v Tepličke nad Váhom. Osem kôl rokovaní medzi odbormi a vedením o kolektívnej zmluve neprinieslo žiadne výsledky a odborová konferencia schválila vyhlásenie štrajkovej pohotovosti. Sporný bod sa týkal navýšenia miezd. Po vyhlásení štrajkovej pohotovosti nasledovalo deviate kolo rokovaní, na ktorom bol podpísaný kompromisný návrh.

Takmer dve stovky pekárov prídu o prácu

Ďalší podnik s takmer polstoročnou tradíciou končí na trhu. A s ním príde o prácu aj všetkých jeho 178 zamestnancov, väčšinou pekárov a cukrárov.. Firma Veľkopek v Piešťanoch nahlásila na konci mája na miestnom úrade práce hromadné prepúšťanie. Dôvodom je ukončenie prevádzky, čiže definitívny koniec podniku. Firma by mala skončiť výrobu do konca júla. 178 teraz už bývalých zamestnancov Veľkopeku rozšíri armádu troch tisícok nezamestnaných v okrese Piešťany, v ktorom je miera nezamestnanosti 10,3%. ★

kroky_jun_tlac.indd 6 10.6.2013 9:08:29

Nemecko je najväčším dlhovým hriešnikom 20. storočia

Myslíte, si, že sa vývoj bankrotu Grécka nedá prekonať? Dá sa – Nemeckom, tvrdí v rozhovore historik ekonómie **Albrecht Ritschl.** Varuje, že Nemeckosa musív Eurokríze krotiť, inak by sa mohlo nálada voči nemu otočiť.

SPIEGEL: Pán Ritschl, Nemecko vstupuje do debaty o ďalšej finančnej pomoci Grécku ako ten, čo to vie robiť lepšie. Spolková vláda pristupuje so svojou neústupnosťou s heslom: "Peniaze pre vás budú len v tom prípade, ak urobíte to, čo žiadame." Je tento postoj odôvodnený?

Ritschl: Nie, niet preň žiadneho základu.

SPIEGEL: To by mohla väčšina Nemcov vidieť inak.

Ritschl: Môže byť, ale Nemecko položilo v 20. storočí základy asi najväčších finančných štátnych krachov nedávnej histórie. Za svoju dnešnú finančnú stabilitu a jeho status učiteľa Európy vďačí samotná Spolková republika USA, ktoré sa nielen po prvej, ale aj po druhej svetovej vojne vzdali veľmi veľa peňazí. Na to sa, žiaľ, stále vždy zabúda.

SPIEGEL: Čo sa vtedy presne stalo?

Ritschl: Od roku 1924 do roku 1929 žila Weimarská republika na dlh a na reparácie prvej svetovej vojny si požičala od USA. Táto dlhová pyramída krachla v hospodárskej kríze v roku 1931. Peniaze boli preč, škody pre USA gigantické a dopad na svetové hospodárstvo zničujúci.

SPIEGEL: Podobne to bolo po druhej svetovej vojne?

Ritschl: Amerika sa hneď postarala o to, aby neboli opäť nastavené vysoké požiadavky na reparácie od Nemecka. Až na málo výnimiek boli všetky takéto požiadavky oddialené až do budúceho zjednotenia. Pre Nemecko to bolo životne dôležité, tvorilo to vlastne finančný základ pre jeho hospodársky zázrak. Podobne by sa malo obetovať zastúpenie Nemecka v Európe v prípade Grékov.

SPIEGEL: V terajšej kríze by malo Grécko v najbližšom čase dostať od štátov Európy a MMF 110 miliárd eur. Teraz by mal byť schválený ďalší záchranný balíček, ktorý by mohol mať podobný rozmer. Ide teda o veľmi veľa peňazí. Aké veľké boli nemecké dlhy?

Ritschl: Zmerané podľa terajšej ekonomickej výkonnosti USA, bol samotný nemecký dlhový schodok v 30-tych rokoch tak významný ako náklady finančnej krízy z roku 2008. V porovnaní s tým je grécky platobný problém vlastne bezvýznamný.

SPIEGEL: Takže ešte raz. Ak by jestvoval svetový rebríček dlhových kráľov, na ktorom mieste by skončilo Nemecko?

Ritschl: Nemecko je cisárom dlhov: Podľa výšky dlhu vypočítanej v porovnaní s výkonom ekonomiky je Nemecko najväčším dlhovým hriešnikom 20. storočia – ak nie vôbec celej nedávnej histórie financií.

SPIEGEL: Ani samotné Grécko sa s nami nemôže porovnávať?

Ritschl: Nie, tá krajina samotná hrá vedľajšiu rolu. Problémom je len nákaza na iné krajiny Európy.

SPIEGEL: Spolková republika Nemecko sa berie za vzor stability. Ako často teda Nemecko dohromady krachovalo?

Ritschl: To záleží od toho, ako sa to ráta. Len v minulom storočí najmenej trikrát. Po prvej platobnej neschopnosti v tridsiatych rokoch bolo Nemecku roku 1953 od USA schválené zníženie – anglicky „haircut" – dlhu, ktorý zredukoval dlhové problémy z objemného afro-strihu na úplnú plešatinu. Odvtedy Nemecko žiari, zatiaľ čo sa ostatní Európania dreli s dlhmi svetovej vojny a následkami nemeckého obsadenia. A v samotnom roku 1990 došlo k ešte jednej platobnej neschopnosti.

SPIEGEL: Ako prosím?

Ritschl: Áno, vtedajší kancelár Helmut Kohl vtedy odmietal, aby došlo k naplneniu londýnskej dohody z roku 1953. V nich bolo zakotvené, že sa nemecké reparačné opravy v prípade zjednotenia znovunastavia. Realizovalo a manipulovalo sa iba so zvyškom. Pri tom ale šlo len o minimálne sumy. Nemecko po roku 1990 nezaplatilo reparácie – odhliadnuc už od nútených pracovných náhrad - a tiež neoplatilo vymožené pôžičky a okupačné náklady z obsadených krajín v druhej svetovej vojne. Ani voči Grécku nie.

SPIEGEL: Na rozdiel od roku 1953 v prípade Nemecka, ide v súčasnej diskusii o záchranu Grécka menej o „haircut" ako skôr o predĺženie doby splatnosti štátnej pôžičky, teda takú slabú premenu dlhu. Dá sa tu potom vôbec hovoriť o hroziacom krachu?

Ritschl: Určite. Aj keď krajina nie je na sto percent prázdna, môže to byť krach. Presne ako v päťdesiatych rokoch v prípade Nemecka je iluzórne veriť, že by Gréci mohli uniesť svoje dlhy sami. A kto to nezvládne, skrachoval tiež. Teraz treba definitívne rozhodnúť, aká vysoká je škodlivosť štátnej pôžičky, akej sumy sa

kroky_jun_tlac.indd 7 10.6.2013 9:08:32

musia veritelia vzdať. V prvom rade ide o to nájsť toho, kto to vypočíta.

SPIEGEL: Najväčším odhadcom by mohlo byť Nemecko.

Ritschl: O to pravdepodobne ide, no boli sme aj značne bezstarostní – a náš exportný priemysel si z týchto objednávok žil dobre. Anti-grécka nálada, ktorá sa roznáša médiami, je vysoko nebezpečná. Nachádzame sa v háklivej situácii: Len vďaka ďalekosiahlym upusteniam od dlhov a reparácii od vojnových obetí z druhej svetovej vojny bol možný opätovný rast Nemecka.

SPIEGEL: Malo by sa teda Nemecko držať viac vzadu?

Ritschl: Nemecko začalo v 20. storočí dve svetové vojny, druhú z nich viedla ako ničivú a vyhladzovaciu vojnu – a hneď nato im nepriatelia celkom alebo do značnej miery odpustili reparačné úhrady. To, že Spolková republika Nemecko vďačí za svoju hospodársku krv milosti iných národov, nezabudli ani v Grécku.

SPIEGEL: Ako to myslíte?

Ritschl: Gréci veľmi dobre poznajú tie nepriateľské články v nemeckých médiách. Ak v krajine prevážia tieto nálady, nahlas sa vznesú staré požiadavky po reparačných náhradách, a to aj v iných štátoch a ak ich bude Nemecko musieť vyplatiť, zderú nás donaha. V porovnaní s tým môžeme byť vďační, že môžeme luxusne zachraňovať Grécko na naše náklady. Ak budeme nasledovať štvanicu a hrať sa na Držgroša, ktorý si len tak bafká cigaru a nechce platiť, tak sa nám raz vrátia naše vlastné staré účty.

SPIEGEL: Aspoň na koniec trochu v zmierlivejšom tóne: Ak vezmete ponaučenie z histórie, aké riešenie by bolo najlepšie pre Grécko a Nemecko?

Ritschl: Ukázať skrachované Nemecko v predchádzajúcom storočí: najrozumnejšie je teraz spraviť skutočný strih. Kto požičal Grécku peniaze sa potom musí vzdať značného podielu svojich nárokov. S tým by si niektoré banky neporadili, takže tu musia byť nové pomocné programy. Pre Nemecko by to mohlo byť drahé, ale zaplatiť musíme tak či tak. A predsa len by potom Grécko malo šancu na nový začiatok. ★

Zdroj: http://www.spiegel.de/wirtschaft/soziales/euro-krise-deutschland-ist-der-groesste-schuldensuender-des-20-jahrhunderts-a-769052.html, Publikované v http://www.nezavisli.blogspot.com

Študijné dni GUE/NGL v Írsku

Michal Frič, Brusel

Poslanci GUE/NGL viedli v dňoch 13. až 17. sériu pracovných rokovaní v Severnom Írsku a Írskej republike.

Hostiteľská Socialistická strana a strana Sinn Féin im umožnila bližšie sa zoznámiť s históriou boja Severného Írska za samostatnosť priamo v meste Derry, smutne presláveného masakrou z roku 1972, počas ktorej britské vojská zabili 26 civilistov. Masakra, ktorá vošla do dejín ako Krvavá nedeľa, zostáva pre katolícke Írsko aj naďalej ťažkou jazvou a neodpustiteľnou výčitkou britskému imperializmu.

Po dvoch dňoch rokovaniach v Derry venovaných predovšetkým írskemu mierovému procesu a medzinárodnému kontextu otázky oslobodzovacích bojov, čakala na poslancov pracovná agenda v Dubline. V jej prvej časti sa zaoberali problematikou interupcie a ženských práv, v druhej, rozvrhnutej na celý nasledovný deň, sa snažili hľadať ekonomicko-politické alternatívy k súčasnému spoločenskému systému.

Pracovné rokovania s účasťou významných írskych politických a vedeckých osobností poukázali na závažné rozdiely medzi reálnou ekonomickou, sociálnou a právnou situáciou vo svete a obrazom, ktorý pre verejnosť vytvárajú médiá. V prípade Írska dochádza tak k zakrývaniu politickej nekorektnosti Downing street 10, prehliadaná je i diskriminácia žien v otázke potratov, ignorovaná ostáva masívna emigračná vlna, či neprimerane vysoký počet samovrážd.

Vzhľadom na komplexnosť popisovaných problémov sa niekoľko poslancov vyslovilo za ich riešenie aj na nadnárodnej úrovni. V otázke zjednotenia ostrova neostal nepovšimnutý ani význam plánovaného referenda za osamostatnenie sa Škótska od Anglicka.

Zložitú situáciu antikapitalistickej ľavice potvrdili politicko-ekonomické témy. Napriek niektorým zaujímavým až inšpiratívnym príspevkom sa nie všetci diskutujúci dokázali preniesť od známeho opisu politicko-ekonomickej a sociálnej reality k otázke spôsobu jej zmeny, ktorá navyše ostala nezodpovedaná. Uvedená skutočnosť by mala byť výzvou pre ľavicových filozofov, sociológov, politológov, či futurológov, aby ponúkli aktuálne teoretické koncepty možnej transformácie kapitalizmu a pomohli politikom s prenesením revolučných myšlienok na politickú pôdu. ★

kroky_jun_tlac.indd 8 10.6.2013 9:08:32

Kríza na Cypre je symptómom toho, čo je zhnité v EÚ

Slavoj Žižek

Cyprus nedokáže splatiť svoj dlh a EÚ ho neustále nedokáže dotovať. Celý bankový systém potrebuje radikálnu opravu.

Spomeňte si na klasickú scénu z kreslených seriálov - postavička, ktorá jednoducho pokračuje ďalej za okraj priepasti, ignorujúc fakt, že pod nohami nemá zem – padá dole až vtedy, keď sa pozrie a spozoruje, že trčí nad priepasťou.

Nie je to podobné tomu, ako sa musia tieto dni cítiť ľudia na Cypre? Sú si vedomí toho, že ich krajina už nikdy nebude rovnaká, že v životnom štandarde je pred nimi katastrofálny pád, no jeho plný dopad ešte náležite nepociťujú, takže si na krátke obdobie môžu dovoliť pokračovať vo svojich normálnych životoch ako kreslená postavička zastavená vysoko vo vzduchu. A nemali by sme ich odsudzovať: takáto spomalená reakcia je tiež stratégiou prežitia – skutočný dopad príde potichu, keď skončí panika. To je dôvod prečo sa teraz, keď sa kríza na Cypre začala strácať z médií, treba zamyslieť a písať o tom.

Z poslednej dekády Sovietskeho zväzu jestvuje známy vtip o Rabinovičovi, židovskom mužovi, ktorý chce emigrovať. Úradník na emigračnom oddelení sa ho pýta prečo, a Rabinovič odpovedá: ***„Sú dva dôvody. Prvý je, že sa bojím, že komunisti v Sovietskom zväze stratia moc a nová mocnosť zhodí všetku vinu za zločiny komunistov na nás, židov. Opäť tu budú antižidovské pogromy...“***

„Ale,“ preruší ho úradník, ***„to je číry nezmysel. Nič nezmení Sovietsky zväz, moc komunistov bude trvať naveky!“***

„No,“ odpovedá Rabinovič ticho, ***„a to je môj druhý dôvod.“***

Ľahko si možno predstaviť podobnú konverzáciu medzi finančným úradníkom EÚ a cyperským Rabinovičom dnes. Rabinovič sa sťažuje: ***„Sú dva dôvody, prečo sme tu prepadli panike. Prvý, bojíme sa, že EÚ jednoducho opustí Cyprus a nechá našu ekonomiku skolabovať...“***

Úradník EÚ ho zastaví: ***„No môžete nám veriť, neopustíme vás, budeme vás tvrdo kontrolovať a radiť čo robiť!“***

„No,“ odpovedá Rabinovič ticho, ***„a to je môj druhý dôvod.“***

To je slepá ulička v jadre háklivej situácie Cypru: nedokáže v prosperite prežiť bez Európy, no tiež nie s Európou – obe možnosti sú zlé, ako by povedal Stalin. To, čo sa vidíme vynárať na obzore sú obrysy rozdelenej Európy: jej južná časť bude stále viac redukovaná na zónu s lacnejšou pracovnou silou, mimo bezpečnej siete sociálneho štátu, oblasti vhodnej na outsourcovanie a turizmus. Skrátka, rozdiel medzi rozvinutým svetom a tými zaostávajúcimi bude odteraz jestvovať v samotnej Európe.

Tento rozdiel je reflektovaný v dvoch hlavných príbehoch o Cypre, pripomínajúc dva skoršie príbehy o Grécku. Je tu čosi, čo možno nazvať nemeckým príbehom: bezhlavé výdaje, dlh a prepieranie peňazí nemôžu pokračovať donekonečna, atď. A toto je cyperský príbeh: brutálne opatrenia EÚ rovnajúce sa nemeckej okupácii, zbavujúcej Cyprus jeho suverenity.

Oba sú zlé a požiadavky, ktoré z nich vyplývajú sú nezmyselné: Cyprus samozrejme nedokáže splatiť svoje dlhy, zatiaľ čo Nemecko a EÚ nemôžu neustále zapĺňať finančnú dieru Cypru. Oba príbehy zahaľujú kľúčový fakt: že je čosi v neporiadku s celým systémom, v ktorom môžu nekontrolované bankové špekulácie spôsobiť bankrot celej krajiny. Cyperská kríza nie je búrkou v šálke malej marginálnej krajiny, je symptómom toho, čo je v neporiadku s celým systémom EÚ.

To je dôvodom prečo riešením nie je viac regulácie na zabránenie prepieraniu peňazí a podobne, ale radikálna zmena celého bankového systému – aby sme povedali nepovedateľné, istý druh socializácie bánk. Lekcia o globálnych krachoch po roku 2008 je jasná: celá sieť finančných fondov a transakcií, od individuálnych vkladov a dôchodkových fondov až po fungovanie všetkých druhov derivátov, bude musieť byť daná pod spoločenskú kontrolu, zracionalizovaná a regulovaná. To môže znieť utopicky, no skutočnou utópiou je predstava, že môžeme nejakým spôsobom prežiť len s kozmetickými zmenami. ★

Zdroj: The Guardian, Prebraté z nezavisli.blogspot.com

Britániu ohrozuje epidémia skrytého hladu

Zdroj: finweb.hnoline.sk

Takmer pätina britských domácností si minulý mesiac musela požičať na jedlo. Kríza si vyberá tvrdú daň aj na britských občanoch. Podľa prieskumu spotrebiteľskej skupiny Which? si až pätina britských domácností minulý mesiac musela požičať alebo siahnuť na úspory, aby mala peniaze na jedlo. Informáciu zverejnil server BBC.

Šéf skupiny Which? Richard Lloyd označil výsledky prieskumu za šokujúce. Podľa britskej vlády však nedávne zmeny v daniach a sociálnych dávkach naopak prispeli k zlepšeniu finančnej situácie pracujúcich domácností.

„Prieskum ukazuje, že finančná situácia mnohých domácností je vypätá do krajností. Stúpajúce ceny potravín patria medzi najväčšie obavy spotrebiteľov,“ uviedol Lloyd. „Je šokujúce, že toľko ľudí musí používať úspory či si požičiava na zaplatenie takých nevyhnutných vecí, akými sú potraviny,“ dodal.

Podľa vládneho hovorcu by aprílové zmeny v daniach a sociálnych dávkach mali priniesť priemernej pracujúcej domácnosti viac ako 300 libier ročne. „Ekonomika sa uzdravuje, rozpočtový deficit klesol o tretinu, bolo vytvorených viac ako milión pracovných miest v súkromnom sektore a úrokové sadzby zostávajú nízke,“ povedal hovorca.

Podľa humanitárnej organizácie Osfam sú v Británii pod tlakom kvôli stúpajúcim cenám potravín a stagnujúcim príjmom milióny ľudí. Labouristická tieňová ministerka životného prostredia Mary Creaghová uviedla, že Británia čelí „rastúcej epidémii skrytého hladu“.

kroky_jun_tlac.indd 9 10.6.2013 9:08:33

Nedostatok vlastenectva alebo čo je kritériom pravdy?

Z listov čitateľov

Jozef Varga

Naša štátnosť má, samozrejme, aj svoje deficity. Napriek tomu, že za uplynulé roky prebieha fascinujúci proces objavovania, či skôr osvojovania si našich vlastných dejín, osobitne dejín uhorských, prvým vážnym deficitom po dvadsiatich rokoch zvrchovanosti je nedostatok vlastenectva. Má to dve roviny. **Prvou** je vlastenectvo v symbolickej rovine. Štátna vlajka je už integrujúcim prvkom a dnes má svoje miesto na školách, hradoch aj na športových a politických udalostiach. Ale to nestačí. Štátnosť totiž nestojí na symboloch, ale na ľuďoch.

Každá obec či mesto má pomník s menami padlých hrdinov v prvej alebo druhej svetovej vojne. V našich mestách máme busty, pamätné tabule a názvy ulíc, ktoré sú venované osobnostiam 19. a počiatku 20. storočia, ale poslednou všeobecne oslavovanou (či skôr pripomínanou) udalosťou je Slovenské národné povstanie. Naše dejiny však nezastali po roku 1944. Naopak.

Druhá rovina chýbajúceho vlastenectva je praktická. Moderný význam vlastenectva sa totiž prejavuje napr. citlivosťou na korupciu a klientelizmus. Či už ide o zlaté padáky pre straníckych nominantov alebo provízie pri privatizácii. Prejavom vlastenectva je, že mnohým ľuďom prekáža, že si niekto bezpracne prisvojuje spoločný majetok národa. Žiaľ, tento rozmer vlastenectva ešte u nás čiastočne chýba.

Pri čítaní súčasnej tlače, sledovaní televízie a rozhlasu, mám čoraz výraznejší pocit, že k slovu sa dostávajú hlavne tí, čo pod vlajkou demokracie a demokratizačného procesu sledujú svoje vlastné záujmy a ciele. Vzniká podľa môjho názoru logická otázka, čo je kritériom pravdy a aké sú záruky, že verejná mienka nebude manipulovaná v záujme jednotlivcov, ktorým ide o ľud iba naoko. Po dlhých (vyše dvadsiatich rokoch) nás oficiálne masovokomunikačné prostriedky zámerne klamali a klamú dodnes, oznamovali polopravdy a nepravdy, či zamlčovali všetko, čo sa akýmkoľvek spôsobom mohlo dotknúť mocných kapitalistického sveta. Podľa ktorých všetko, čo je protikomunistické, protisocialistické a protimarxistické, je pravdivé a správne. V návale eufórie z nečakanej tzv. slobody, v počiatkoch „nežnej“ revolúcie to bola vcelku pochopiteľná reakcia. Myslím však, že po dvadsiatich rokoch nastala doba, kedy je potrebné začať rozmýšľať racionálnejšie a kritickejšie uvažovať nielen o minulosti, ale aj o súčasnosti a hlavne o budúcnosti našej spoločnosti. Každé zjednodušené, jednostranné vyhlásenie zo strany vládnych inštitúcii nepripúšťajúce diskusiu je dogmatické, a teda nezlučiteľné s demokraciou.

Mrzí ma preto, ak všetko, čo má hoci okrajovo prívlastok marxistický je akoby vopred odsúdené na odmietanie. Nesúhlasím s takými postojmi. Z dejín poznáme, že v mene tých najušľachtilejších myšlienok boli ľudia schopní zabíjať a klamať iných ľudí, robiť zverstvá, zneužívať svedomie národa, jeho túžbu po spravodlivosti a pravde. V mene božom boli vraždené deti, inkvizícia zabíjala ľudí, ktorí si dovolili myslieť inak ako ona prikazovala. Nerešpektovali Evanjelium apoštola Marka, ktorý v kapitole 12: verš 31 opisoval slová Ježiša Krista: „Miluj blížneho svojho ako seba samého“. Verme, že v mene demokracie nebudú napádaní a postihovaní tí, ktorí nebudú súhlasiť so stanoviskami Smeru –SD. Nechcime ani dobu, keď napríklad ateista vystupoval proti náboženstvu bez toho, aby o náboženstve niečo vedel. Tú však môže vystriedať doba, keď proti marxizmu bude vystupovať veriaci, ktorý o ňom takisto nič nevie.
Nepripusťme diletantstvo a zasahovanie neodborníkov do odborných vecí, klamárov do pravdy, hlupákov do vedy. Nepripusťme anarchiu v žiadnej oblasti nášho života. ★

kroky_jun_tlac.indd 10 10.6.2013 9:08:36

Ach, tie cesty

Tibor Grék

Hádam niet človeka, ktorý aspoň z času na čas nie je odkázaný cestovať vlastným autom napríklad na lekárske vyšetrenie do niekoľko kilometrov vzdialeného zdravotníckeho zariadenia a nevšimol by si pritom stav našich ciest. Niektoré úseky môžeme pokojne nazvať tankodrómami, alebo ešte príznačnejšie s použitím vtipu, „po japonsky“: „sama-jama“.

V rozhlase často počuť upozornenia pre vodičov, aby si dávali pozor na cestárov, ktorí opravujú výtlky. Určite je to ocenenia hodné úsilie. Pri tak častých zmenách počasia, keď sa strieda mráz, sneh, dážď a výkyv teplôt sú neobyčajne vysoké je potrebné zamyslieť sa nad tým, akú trvácnosť takéto opravy majú a či to nie je zbytočné plytvanie finančnými prostriedkami. Kto to čo len trochu sleduje, určite mi dá za pravdu, že takéto opravy nemajú trvácnosť.
Spôsobené škody na vozidlách v ostatnom čase jazdou po takýchto komunikáciách už neuhrádza poisťovňa, ale vodič si ju musí vymáhať u správcu komunikácie. Kto už bol na to odkázaný vie, že kým si vymôže odškodnenie, tak to trvá dlho. Pritom nikto neberie do úvahy, že škoda vznikla v určitom konkrétnom čase a vaše vozidlo sa stalo nepojazdné. Spojazdniť ho, znamená doručiť ho do servisu na odstránenie chyby, čo trvá určitý čas a vám vzniká ďalšia škoda. Pri preberaní vozidla musíte za opravu zaplatiť okamžite. Inak vám vozidlo nevydajú. Ani náhodou nestačí povedať, že momentálne nemáte pri sebe peniaze a zaplatíte až keď peniaze mať budete. Poškodený teda musí zaplatiť hneď, aj keď správca príslušnej komunikácie stále škodu neuhradil, a to napriek tomu, že je za spôsobenú ujmu zodpovedný. Starosti a stratený čas takémuto vodičovi už nikto neuhradí. A tomu sa u nás hovorí rovnosť pred zákonom

Keď sa sťažujete na príslušných miestach na stav našich vozoviek, tak neustále počúvate starú obohratú pieseň: „Na opravy niet finančných prostriedkov“. Týmto konštatovaním sa celá záležitosť považuje za uzavretú. Ktovie, čo by sa stalo, ak by tak raz vo výplatný deň, všetkým zodpovedným za stav našich ciest mohli občania povedať: „Nehnevajte sa, ale na vaše mimoriadne slušné výplaty niet peňazí.“ Možno by ich to prinútilo k zamysleniu, že namiesto nezaslúžených odmien, skrášľovania a zveľaďovania kancelárií, kupovania luxusných automobilov a pod. treba s peniazmi daňových poplatníkov šetriť a vynakladať ich účelnejšie, predovšetkým tam, kde to je najviac potrebné.
Peňazí v našej republike je určite dostatok. Chybou však je, že nie sú správne a spravodlivo rozdelené. Bolo by na čase, aby si nami volení zástupcovia na miestnej, krajskej a celoštátnej úrovni konečne uvedomili, že sú našimi služobníkmi, a podľa toho sa začali i správať. My, starší, si na takýto, s prepáčením, bodrel v republike - zdevastované cesty, zdravotníctvo, školstvo, vedu, kultúru a ďalšie oblasti spoločenského života skutočne nepamätáme. I to je jedna z tých „obrovských výhod“ ponovembrovej slobody a demokracie. Kresťan by povedal: **„Zaplať pán Boh!“.** ★

kroky_jun_tlac.indd 11 10.6.2013 9:08:36

Maďarskí komunisti prinútení zmeniť názov strany

Súdruhovia,
Maďarská komunistická robotnícka strana usporiadala 11. Mája 2013 v Budapešti svoj mimoriadny zjazd. Zmenili sme názov strany. Odteraz sa naša strana bude volať Maďarská robotnícka strana. Zmena názvu strany neznamená žiadnu politickú ani ideologickú zmenu. Chceme aj naďalej radšej bojovať proti kapitalizmu otvorene, ako sa zatlačiť do ilegality. Preto zjazd zmenil názov strany, aby mohla byť zaregistrovaná ako Maďarská robotnícka strana.

Aj keď sa mení náš názov, naše zásady nie. Zostávame marxisticko-leninskou stranou, komunistickou stranou bojujúcou proti kapitalizmu.

Súdruhovia, boli sme nútení zvolať tento zjazd preto, že maďarská vláda zahájila proti strane nový, veľmi vážny útok. 19. novembra minulého roku parlament v Budapešti prijal nový zákon zakazujúci verejné použitie názvov spojených s „autoritárskymi režimami v 20. storočí“. Zákon vstúpil do platnosti od 1. januára tohto roku. Podľa maďarskej ústavy a súčasnej vládnej politiky „autoritárske režimy“ znamenajú fašistickú diktatúru Ferenca Szalasiho, ktorá existovala od októbra 1944 do apríla 1945 a všetky vlády výstavby socializmu v rokoch 1948 – 1990. Všimnite si, že zákon sa nevzťahuje na diktatúru Miklósa Hortyho z rokov 1919 – 1944.
Podľa toho žiadna politická strana, spoločnosť, orgán masových informačných prostriedkov, ulica, námestie alebo verejné miesto nemôže obsahovať „mená osôb, ktoré zohrali vedúcu úlohu pri zakladaní, rozvíjaní alebo udržiavaní politických režimov 20. storočia, alebo slová a výrazy či názvy organizácií, ktoré môžu byť priamo spájané s autoritárskymi politickými režimami 20. storočia“.

To znamená, že bude premenovaných 43 Leninových ulíc, 36 ulíc Karla Marxa a 6 ulíc Červenej armády. Rovnako ako 44 ulíc Oslobodenia – pôvodne pomenovaných na oslavu oslobodenia Maďarska od hitlerovského fašizmu – a 53 ulíc Endre Sagvariho, pomenovaných na počesť najznámejšieho protifašistického mučeníka zabitého v roku 1944 fašistickou políciou. Jeho meno nebude vyslovované. Všetky ulice Ľudovej armády, Ľudovej fronty a Ľudovej republiky musia preč. Naposledy bolo premenované všeobecne známe budapeštianske Moskovské námestie.

V podstate bolo postavené mimo zákon verejné používanie slov a kategórií ako „komunistický“, „socialistický“, „oslobodenie“ a mnohých ďalších. Prečo antikapitalistické sily napádajú našu stranu? Pretože Maďarsko je v kríze. Takmer 500 tisíc ľudí je oficiálne zaregistrovaných ako nezamestnaných – viac ako 11% pracovných síl. Približne rovnaký počet mladých ľudí pracuje v iných krajinách EÚ, predovšetkým v Británii, Rakúsku a Nemecku, pretože doma prácu nenašli. Miera nezamestnanosti mládeže (do 25 rokov) v Maďarsku presahuje 28 percent.

Vláda Fideszu, vedená premiérom Viktorom Orbánom, si je týchto skutočností dobre vedomá, aj keď vyhlasuje „maďarský zázrak“. Skutočnosťou je, že mnoho prostých ľudí je na tom horšie ako kedykoľvek predtým. Prokapitalistické sily v Maďarsku vedia veľmi dobre, že len naša strana navrhuje reálnu alternatívu voči masovej nezamestnanosti, chudobe a koloniálnej okupácii Maďarska nadnárodnými spoločnosťami.

Stále viac ľudí precitá a zisťuje, že to nie sú len kapitalistické vlády, kto môže za ich neutešenou situáciu. Je to kapitalistický systém ako taký, ktorý nefunguje – prinajmenšom pre nich. Ľudia si tiež vážia to, že maďarskí komunisti sú na strane pracujúcich. Naša strana nazhromaždila v našej spoločnosti pozoruhodný morálny kapitál.

Vážení súdruhovia, ďakujeme vám za solidaritu v našom boji. Prosím, informujte vašich členov o situáciu v Maďarsku a povedzte im, že sa môžu na maďarských komunistov spoliehať aj v budúcnosti.

Súdružsky váš ***Gyula Thürmer***
Predseda Maďarskej komunistickej robotníckej strany

kroky_jun_tlac.indd 12 10.6.2013 9:08:38

Zabudnutý

Ján Šimko

V starej Kremničke (okres Žiar nad Hronom) došlo 1. 4. 1945 k tragickej udalosti. Žiak rímsko-katolíckej školy Emil Hanzel stúpil na fašistickú protitankovú mínu a prišiel o život. Rodičia prišli o jediného syna, do ktorého vkladali všetky svoje nádeje. Na mieste tragédie dali postaviť pomník, ktorý pripomína okoloidúcim dôsledky fašistickej zlovôle. Pomník vydržal v pôvodnom stave celé desaťročia. Až keď sa moci ujala tzv. demokracia zo Západu, z pomníka zostalo len torzo.

Kovová ohrada, dielo miestneho kováča, zmizla do nenávratna a horná časť kríža bola zdemolovaná. Miesto kovovej ohrady je v súčasnosti okolo pomníka tŕnie a burina. Kapitalizmus, ako prvá fáza fašizmu, sa plazí Slovenskom a plodí gaunerov a extrémistov všetkých kalibrov, ktorým nie je nič sväté.
Torzo pomníka a spomienka na túto tragickú udalosť nezaujíma ani funkcionárov obce, ani ZO SZPB, ba ani príbuzných žiaka Emila. Prejaviť záujem by mohol aj miestny farár - veď mu nemôže byť jedno, v akom stave sa nachádza symbol Ukrižovaného. Nezáujem základnej školy vyplýva pravdepodobne z toho. že škola nemá v osnovách vlasteneckú výchovu a výchovu k úcte k slovenským dejinám.

Kam to vlastne spejeme a čo všetko náš ešte čaká? ★

Stephen Hawking sa pripojil k akademickému bojkotu Izraela

Britský fyzik sa stiahol z konferencie, ktorú organizuje izraelský prezident Šimon Perés. Protestoval tak proti jednaniu Izraela voči Palestínčanom.
Britský denník Guardian uviedol, že celosvetovo známy profesor podporil akademický bojkot každoročnej prezidentskej konferencie s názvom „Tvárou v tvár zajtrajšku“, ktorá sa bude v júni konať v Jeruzaleme.
71 ročný teoretický fyzik a profesor matematiky na Camebridgeskej univerzite najprv prijal pozvanie na konferenciu, ktorá láka významné medzinárodné osobnosti.

Zdroj: Freepub.cz

kroky_jun_tlac.indd 13 10.6.2013 9:08:38

Biznis zvaný ľudské práva

Ako je to s ľudskými právami skutočne?
Ako sa dodržiavajú v kapitalistických krajinách?

Ivan Lulják

Niet dňa, ani hodiny, aby vás médiá nepresviedčali o porušovaní ľudských práv v krajinách nezávislých od amerického vplyvu, vnútorne sebestačných a nepodriadených všemocnému menovému fondu. Ľudské práva sa stali dôvodom zákernej vojenskej agresie amerického imperializmu vo viacerých krajinách. Ako je to s ľudskými právami skutočne? Ako sa dodržiavajú v kapitalistických krajinách?

Ak média s radosťou spomínajú porušovanie ľudských práv, mali by sa pozrieť do vlastnej krajiny a do krajín omieľajúcich neustále túto tematiku pre svoj vlastný biznis, pre svoje vlastné nekalé ciele. Viaceré kapitalistické štáty majú ústavou definované právo na prácu, zdravie, vzdelanie a dôstojný život od kolísky po hrob. Rovnaké práva zaručuje aj naša Ústava.

Aká je skutočnosť? Dodržiavajú sa tieto ústavou dané základné práva človeka?

Vo viacerých krajinách ústavou zabezpečujúcich právo na prácu sa deje pravý opak. Na Slovensku, aj napriek ústavnému právu je vysoká nezamestnanosť, zvlášť medzi mladými ľuďmi a medzi staršou generáciou, ktorá nemôže isť ešte do dôchodku, hoc o ňu, ako pracovnú silu nemá nik záujem. Napriek právu na prácu sú títo nezamestnaní ľudia nútení žiť pod vlastnú dôstojnosť, čím sa porušuje ďalšie ich ústavné právo.

Rovnako je to aj s právom na zdravie – dnes nie je zdravie výsadou pracujúceho človeka, hoci sa tak ústava tvári, dnes je cieľom najtvrdšieho biznisu. Máte zdravotné problémy a chcete ich vyriešiť? Platte! Bolia vás zuby? Zaplaťte a váš problém sa vyrieši! Hlásenia rôznych organizácii hlásia, že Slováci majú pokazené zuby a nedostatočný záujem o vlastný chrup. Bohužiaľ, nie je to neochota starať sa o svoje zdravie, pracujúci si nemôžu dovoliť ani najzákladnejšie ošetrenie u zubára.

Rovnako výsadou bohatých sa stáva aj právo študovať. Zákon zaručuje bezplatné štúdium, napriek tomu študent musí zaplatiť poplatok za prihlášku na vysokú školu, poplatok za ISIC kartu, v prípade štúdia dvoch odborov aj „výpalné“ za prekročenie dĺžky štúdia . Ešte stále si myslíte, že u nás sa neporušujú ľudské práva, keď chudobný človek zomiera na ulici bez ošetrenia, nemôže si dovoliť ošetriť zuby a nemá prácu?

Hlavným krikľúňom o porušovaní ľudských práv sú USA. Pozrime sa preto, ako sa u nich dodržujú ľudské práva.

V Amerike, ako krajine neobmedzených možností dochádza k najčastejšiemu porušovaniu ľudských práv, už od vzniku štátu. Pôvodné obyvateľstvo – Indiánov vlastniacich rozsiahle pláne stredozápadu a Skalnatých hôr, po nájdení zlata natlačili do nehostinných rezervácii, kde žijú, respektíve živoria praktický dodnes. Pôvodné obyvateľstvo nemá žiadne práva, zdravotná starostlivosť je mu praktický nedostupná. O niečo lepšie je na tom „farebné“ černošské obyvateľstvo. Táto skupina v rôznych zdĺhavých bojoch za svoje práva získala aké-také výsady. Potlačovanie ľudských práv černochov zo strany vládnej moci sa prejavilo segregáciou, keď černošské obyvateľstvo nemalo právo vstupovať na toalety „bielych“, cestovať v autobuse pre belochov, ba ani študovať. Vláda mlčky podporovala aj rasistické výpady ku-klux klanu a iných pravičiacko-fašistických tlúp. Ba sám všemocný riaditeľ FBI John Edgar Hoover sa neraz vyslovil, že ***„najlepší neger je mŕtvy neger“***.

Krikľúni o porušovaní ľudských práv neraz vykrikujú o 50-tych rokoch v socialistickom sektore. Verte – neverte aj v tých „demokratických“ USA to bolo podobne. Výbor pre vyšetrovanie neamerickej činnosti zbavil ľudskej dôstojnosti tisícky vlastných občanov. Ako „hollywoodsky“ komunista bol súdený popredný pokrokový americký dramatik Arthur Miller. K emigrácii bol dohnaný Charlie Chaplin. Zo štátnej služby bolo prepustených niekoľko stoviek zamestnancov ministerstva zahraničných vecí, len z dôvodu, že nechceli svet studenej vojny.

V porušovaní ľudských práv v USA sa objavil aj nový nevídaný prvok v porušovaní ľudských práv svojich odporcov,

kroky_jun_tlac.indd 14 10.6.2013 9:08:40

takzvaný „Frame-up“.
Spojenie „Frame-up“ znamená v preklade klamlivé, podvrhnuté obvinenie zo zločinu. V politickom slovníku by bolo možné „Frame-up v USA možno dešifrovať ako snahu zbaviť sa svojich politických odporcov bezdôvodným obvinením a odsúdením za spáchanie trestného činu, ktorého sa dotyčná osoba vôbec nedopustila. Táto metóda sa v USA využíva zvlášť na postihovanie odlišne zmýšľajúcich osôb – odborárov, predstaviteľov Komunistickej strany USA, revolučnej mládeže, prípadne vedúcim predákov mierových organizácii.

Frame-up má v dejinách USA neslávnu tradíciu. V máji 1920 boli dvaja taliansky robotníci Nicolo Sacco a Bartolomeo Vanzetti zatknutí na základe klamlivého obvinenia z vraždy. Úrady štátu Massachussets, napriek nevierohodným dôkazom oboch robotníkov odsúdili na trest smrti. Zápas o ich životy sa tiahol bezmála 7 rokov. Mítingy na ich obranu sa konali po celom svete, v Československu popredným organizátorom rozhorčených manifestácii na obranu Sacca a Vanzettiho bola Komunistická strana Československa, ktorá aj zamýšľala poslať svojho advokáta dr. Viktora Sterna, aby ich obhajoval.
Dobová tlač USA rozšírene popisovala posledné okamihy oboch nespravodlivo odsúdených. Nicolo Sacco pred vykonaním rozsudku prehlásil: ***„Nie som vinný, žiadneho zločinu, z ktorého ma viníte, som sa nedopustil.“***

Rovnako rozhodne vystupoval aj druhý odsúdený Bartolomeo Vanzetti: ***„Chcem len povedať, že som nevinný, nie som žiadny zločinec. Celý svoj život som bojoval za to, aby boli zlikvidované všetky zločiny voči zákonu a morálke, ale i za to, aby bolo zlikvidované vykorisťovanie človeka človekom – zločiny, ktoré oficiálna morálka a zákony podporujú, a ktoré vedú ľudí k zločinom zo zúfalstva a zo strachu z nasledujúceho dňa.“***

K prípadu Sacca a Vanzettiho sa štátne orgány vrátili pri príležitosti 50. výročia, guvernér štátu roku 1977 priznal, že proces bol hanebný, no odmietol sa ospravedlniť, pretože bol presvedčený o vine oboch odsúdených. Aj takto je schopná vystupovať štátna moc.
Pravdaže, hanebná vražda Sacca a Vanzettiho nie je jediným justičným úmyselným omylom. Roku 1931 v mestečku Point Rock (Alabama) bolo za znásilnenie odsúdených 9 mladých černochov vo veku od 13 do 20 rokov. Porota zložená výhradne z belochov ich odsúdila na 20 rokov, hoci chýbal akýkoľvek dôkaz, ba hlavná svedkyňa obžaloby, znásilnená Ruby Batesová sa pred súdom rozplakala a povedala, že k výpovedi bola donútená policajnými zložkami a svoju pôvodnú výpoveď odvolala. Aj napriek tomu bolo 9 mladých černošských chlapcov odsúdených na dlhoročné väzenie.

Frame-up sa využíval aj v nasledujúcich rokoch, nebudeme rozoberať všetky prípady z tridsiatych rokov, hoc ich bolo v každom štáte niekoľko stoviek.
Frame-up sa využíval v 50-tych rokoch, na základe vykonštruovaného obvinenia boli odsúdení neprávom na trest smrti manželia Rosenbergerovci. Po návšteve ZSSR za vlastizradu súdený ideologický podpredseda ÚV Komunistickej strany USA Herbert Apetheker, ktorý sa dopustil tej viny, že sa zúčastnil ako delegát XIX. zjazdu KSSZ.

Bolo by naivné si myslieť, že sa takéto praktiky nediali v najnovších dejinách. Od 70-tych rokov, praktický po dnešok. V 70-tych rokoch boli najviac súdení a odsúdení v rámci Frame-up vedúce osobnosti mierových výborov bojujúcich proti vojne vo Vietname, bojovníci za práva černochov, ba priam celé organizácie (čierni panteri, bieli panteri) Hanebnou ukážkou bolo aj obvinenie nevinného človeka z vraždy prezidenta Kennedyho, čo len poukazuje na nekalé praktiky americkej justície.

V porušovaní ľudských práv v USA sa objavil aj nový nevídaný prvok v porušovaní ľudských práv svojich odporcov, takzvaný „Frame-up“.

Prapodivným procesom sa stal súd s černošskou predstaviteľkou komunistickej strany USA Angelou Davisovou roku 1971. Tá bola obvinená z napomáhania pri vražde, hoci bolo dokázané, že nemala na zločineckú skupinu žiadne spojenie a preukázateľne sa nachádzala v tom čase na inom mieste. To čo by každému inému súdu stačilo na zbavenie viny v plnom znení, to americká justícia nebola ochotná pripustiť a ďalšie súdne konania pokračovali počas celého roku 1971. Angela Davisová bola prepustená až na základe celosvetových protestov, ale aj tak bola neustále podozrievaná a prenasledovaná ako spolupáchateľka pri vražde. Štát Kalifornia sa jej nebol ochotný za spôsobenú škodu ospravedlniť a ani ju ako väznenú nevinnú neodškodnil.
Niektoré vykonštruované procesy majú priam bizarný až úsmevný charakter. V Michigane bol súdený popredný predstaviteľ skupiny „Bielych panterov“, bojujúcej za mier vo Vietname a práva černochov, za držanie narkotik, ktoré mu políciou boli samozrejme podvrhnuté. Po začiatku súdneho procesu mu bola „dokázaná“ aj vina za úmysel spáchať bombový atentát na úradovňu CIA v meste Ann Arbor. Na celom tomto obvinení bolo komické, že obvinený nevedel, že také mesto vôbec aj existuje, nie to, že tam je nejaká úradovňa CIA. Súdu sa nepodarilo ani dokázať, že by tam vôbec vyšetrovaný niekedy bol. Napriek tomu bol odsúdený na dlhoročné väzenie.

70. roky boli obzvlášť bohaté na vykonštruované procesy. Ako poznamenala Angela Davisová, nikdy nebolo toľko súdených a odsúdených mierových aktivistov za rozličné trestné činy ako v 70-tych rokoch. Mieroví aktivisti z „Harrisburgskej osmičky“, „Willmingtonskej desiatky“, na čele ktorej stál mierový aktivista kňaz Ben Chavis, boli súdení a odsúdení za rozličné trestné činy – vraždou počnúc, poburovaním a rebéliou končiac na dlhoročné väzenia.

Komický bol aj súdny proces s tzv. „59 z Pujalapu“ – takto v USA nazývali 59 Indiánov a belochov bojujúcich za právo Indiánov loviť ryby v rieke Pujalap. 59ka na protest proti zákonu lovila ryby v rieke, na čo ju pri policajnej rázii zatkli a predviedli pred súd. Všetkých 59 súdených bolo aj odsúdených na dlhé roky za rebéliu, obhajoba preukázala, že celý súdny proces je nedôvodný, keďže 59ka mala rybárske lístky, na ktoré sa zákon nevzťahoval.

Úlohou článku nebolo dokázať všetky justičné omyly, ktorých sa dopustila štátna moc v otázke ľudských práv. Úlohou článku bolo dokázať, že nie všetci, čo vykrikujú o ľudských právach ich aj dodržiavajú. Charakteristickým znakom USA je , že všetky uznesenia v otázke ľudských práv na pôde OSN, nie sú v Spojených štátoch ratifikované, čo je základný právnický krok pri ich dodržiavaní. To aj poukazuje na fakt, ako úprimne to najväčšia kapitalistická veľmoc pri ich dodržiavaní myslí. Preto, všetky vzdychy a vzlyky o porušovaní ľudských práv v Sýrii berte s rezervou, pretože ich splietajú tí, čo ich sami porušujú.

Tento rok sme si pripomenuli 300. výročie popravy najslávnejšieho zbojníka Juraja Jánošíka, rodáka z Terchovej.Mal iba 25 rokov, keď ho 17. 3. 1713 popravili v Liptovskom Mikuláši. Bohatým bral a chudobným dával. Nemali by sme zabudnúť na tieto udalosti a ich pripomenutie je aj v nasledujúcej básni.

Báseň a kresba: Mária Švikruhová

Jánošík

Chudoby už máme dosť,
náplasť sľubov o slobode,
peňazí vraj dvojnásobne,
to je pre nás minulosť.

Ukradli nám slovo, zem,
prespal si národ svoj sen,
aj reč tvoju zobrali ti.
Vraví novou spoza mora,
aj nôti si po novom,
pre deda a starú mať,
nechce už po slovensky ani zaspievať.

Otvorili hranice,
nech sa Slovač ukáže,
a ty Slovák leť aj plávaj,
aj ruky a nohy si zoder,
za peniaze seba predaj,
tak čoho si hoden.

Zabudol si na polia aj role,
za peniaze dovezieme aj storočné mole.
Dereše a korbáče,
to nám vrchnosť ukáže.
Fabriky nám zobrali,
páni vedia, za čo nás predali.

Požehnanie hlúposti,
to je krédo tejto doby,
na kolená, dolu hlavy
kde si pravda, čo zvíťazí.

Aj pán Boh ťa trestá za to,
že si zradil dobro, blaho,
dopustil si túto skazu,
kde je veľa plaču, hladu.

Zabudol si na priateľa,
otca svojho i matera,
kapitál ti rozum vzal,
oklamať si sa národ dal.
Zbohatlíkom zober čo ti vzali,
aby tvoje dietky rozum mali,
a srdce slovenské nikdy nezapredali.

Hor sa Slovač,
svornosti sa opäť uč,
a nedaj sa mučiť biedou,
ale otvor náruč svoju,
daj nám prácu pre radosť
a dobrým domovom nám buď.

